

Topraktan Ayrı Düşen Filizler

- Sınır
- Borç Alınan Aydınliğin Pencereinden Yansıması

Sınır

Simsiyah bir çember çizdim etrafıma. Dışına süpürdüm rahatsız olduğum her ne varsa. Durmaksızın süpürür oldum. Ben süpürdüke etraf daha da dağıldı. Bir rüzgar esip geri çemberin içine taşıyordu her şeyi. Kapı pencere yoktu ki kapatayım. Ya duvar örecektim ya da bu çemberi terk edecektim. Olduğum yerde ivilenmeyi seçemedim. emberi de bırakıp gidemedim. emberden çıkarsam ayağıma bulaşır etrafa yayılır sandım. Nereye gitsem ayaklarımda kara leke. Saklamaya çalışsam daha da siyaha bulanırım her seferinde. Oraya yolumun düşmeyeceğinin de garantisi yok hem. Ne ardımda bırakmalı ne de burda kalmalıydım.

Aldım elime süpürgeyi sildim emberi. Gözüme takılan bir iki eşyayı çantama koydum. Havada asılı bazı hisleri de kalbimin arkasına astım. Dönüp arkama bakmadım.

Borç Alınan Aydınliğın Penceremden Yansıması

Gözyaşlarımı siliyorum siyaha boyanıyor ellerim. Ayın ışığıyla bir olmak isterken geceye bulanıyorum. O parlıyor ve ben karanlığımla çepeçevre sarıyorum onu.

Kaçmak istiyorum. Bir yıldız olsaydı yapabilirdi belki bunu.

Kayıp giderdi ve birileri bu sayede bir dilek diler gerçek olacağına inanırdı. Sahte umutlar saçılırdı etrafa. Ama o bir yıldız değil. Hatta aydınlığını bir yıldızla borçlu. Gerçek bir aydınlık bile olmayabilir bu. Belki yalnızca bir yanılsama. Öyle güzel parlıyor ki inanıyorum ben gerçek olduğuna. Varlığımdan dahi şüphe duymaya başlıyorum. Dönüp duruyoruz boşlukta.

Sonra güneş geliyor. Bastırıyor karanlığımı. Senden de geri alıyor aydınlığını. Bu sayede eşitleniyoruz belki de.

Karanlıkta birbirimizi göremiyoruz artık.
Baktığımız her yer bize dönüşüyor.